

Eliáš – číslo štyri

Otroctvo

Jeff Pippenger

2023-10-01

Eliášovo svedectvo sa začína, keď oznamuje, že tri a pol roka nebude dážď, iba na jeho slovo.

A Eliáš Tišbijský, ktorý bol z obyvateľov Gileáda, povedal Achabovi: Ako žije Hospodin, Boh Izraela, pred ktorým stojím, nebude po tieto roky ani rosy ani dažďa, iba na moje slovo. 1. kráľov 17,1.

Tých tri a pol roka predstavujú dejiny Thyatíry od roku 538 do roku 1798. V roku 1798, na konci obdobia sucha, Eliáš zvoláva Achaba na Karmel. Posolstvo prvého anjela oznámilo hodinu Božieho súdu 22. októbra 1844. Posolstvo prvého anjela bolo príkazom Achabovi, aby zvolal celý Izrael na Karmel.

A stalo sa, keď Achab uvidel Eliáša, že mu Achab povedal: Či si to ty, ktorý znepokojuješ Izrael? A on odpovedal: Ja som neznepokojoval Izrael, ale ty a dom tvojho otca tým, že ste opustili prikázania Hospodinove a nasledoval si Bálov. Preto teraz pošli a zhromaždi ku mne celý Izrael na vrch Karmel, aj štyristo päťdesiat prorokov Bála a štyristo prorokov hájov, ktorí jedia pri stole Jezábelinom. A tak Achab poslal ku všetkým synom Izraelovým a zhromaždil prorokov na vrch Karmel. Vtedy pristúpil Eliáš ku všetkému ľudu a povedal: Dokedy budete krívať na obe strany? Ak je Hospodin Bohom, nasledujte ho; ak však Bál, nasledujte jeho. Ale ľud mu neodpovedal ani slova. 1. Kráľov 18,17–21.

Celý Izrael sa zhromaždil na Karmeli v čase Eliáša, čo zasa predstavovalo dejiny Williama Millera, keď sa zišli tri cirkvi zo zjavenia, tretej kapitoly. Cirkev, ktorá na začiatku utiekla na púšť v roku 538, aby unikla Jezábelinmu prenasledovaniu, ako ju predstavuje cirkev Tyatír, vyšla z púšte ako generácia, ktorá mala byť postavená tvárou v tvár Eliášovmu posolstvu, predstavovanému Williamom Millerom. Zemská šelma potom otvorila svoje ústa a pohltila záplavu prenasledovania, ktorá bola proti nej vyslaná počas tisíc dvestošesťdesiatich rokov.

A zem pomohla žene a zem otvorila svoje ústa a pohltila rieku, ktorú drak vyvrhol zo svojich úst. Zjavenie 12:16.

V prorocktvie „hovorenie národa“ znamená konanie jeho zákonodarných a súdnych orgánov a roku 1789 Spojené štáty ustanovili božský dokument, ktorým je Ústava Spojených štátov, čím chránili práva a slobodu nevyhnutné na zabezpečenie ochrany pred prenasledovaním zo strany európskych kráľov i odpadlickej katolíckej cirkvi.

„Prehovorenie národa je činom jeho zákonodarných a súdnych orgánov.“ Veľký spor, 443.

V roku 1789, tesne pred začiatkom prorockej úlohy Spojených štátov ako šiesteho kráľovstva biblického prorocktva, hovorili ako Baránok, no pri nedeľnom zákone budú hovoriť ako drak.

A videl som inú šelmu vystupovať zo zeme; mala dva rohy ako baránok, ale hovorila ako drak.
Zjavenie 13:11.

Začiatok i koniec šelmy zeme sú označené jej hovorením. V roku 1798 Achab zvoláva celý Izrael na vrch Karmel, kde má Eliáš predložiť skúšku, aby tým, ktorí sa dívajú, dokázal, či pravým Bohom je Boh Hebrejov alebo boh Jezábel. Jezábel mala štyristo päťdesiat prorokov Bála a štyristo prorokov hája. Falošný boh Bál bol mužským božstvom a falošná bohyňa Aštarót bola ženským božstvom.

Tieto dve skupiny falošných prorokov predstavujú spojenie cirkvi a štátu, lebo v proroctve, keď sú spolu zobrazení muž a žena, žena predstavuje cirkev a muž štát. Eliáš stál v pomere osemsto päťdesiat ku jednému proti bezbožnému spojeniu cirkvi a štátu, ako ho predstavovali ženské a mužské falošné božstvá a tiež manželstvo Achaba a Jezábel. Znázornenie cirkvi a štátu v Achabovi a Jezábel predstavuje skazenosť rohu republikanizmu a Baal a Aštarót predstavujú skazenosť protestantského rohu.

Predmetom bolo Eliášovo protestovanie proti skazenému náboženstvu, ktoré predstavuje Tyatira v druhej kapitole Zjavenia. Eliáš predstavoval protestanta, lebo jediná definícia protestanta je človek, ktorý protestuje proti Rímu. Eliášov protest predstavuje protest proti spojeniu cirkvi a štátu, ktoré sa uskutočňuje bezbožným spojenectvom medzi skazeným štátom a skazenou cirkvou.

Ale mám niečo proti tebe: že trpíš ženu Jezábel, ktorá sama seba nazýva prorokyňou, aby učila a zvädzala mojich služobníkov smilniť a jest' modlám obetované veci. A dal som jej čas, aby činila pokánie zo svojho smilstva, ale neučinila pokánie. Hľa, uvrhnem ju na lôžko a tých, čo s ňou cudzoložia, do veľkého súženia, ak nebudú činiť pokánie zo svojich skutkov. Zjavenie 2:20–22.

Jedenie predstavuje posolstvo, ktoré prijímate, a posolstvo obetované modlám predstavuje náuky katolicizmu, samotný symbol ohavného modloslužobníctva. Boží ľud v temnom stredoveku prijal mnohé pohanské náuky katolicizmu, a zvlášť uctievanie slnka.

Smilstvo je nezákonný vzťah a prorocky predstavuje samu podstatu toho, čo Ústava zakazuje; spojenie cirkvi a štátu. Achab bol v nezákonnom vzťahu s Jezábelou, lebo ako kráľ Izraela si nemal vziať pohanskú princeznú. Ježiš označil Jána Krstiteľa za Eliáša a aj Ján sa postavil proti tomu istému nesvätému vzťahu, keď karhal Herodesa za to, že si vzal Herodiadu, manželku svojho brata.

Lebo Herodes dal Jána chytiť, spútať a uvrhnúť do väzenia pre Herodiadu, manželku svojho brata Filipa. Ján mu totiž hovoril: Nie je ti dovolené mať ju. Matúš 14, 3. 4.

Eliášovo stretnutie s Achabom a Jezábel predznamenovalo Jánovo stretnutie s Herodesom a Herodiadou, lebo oba tieto vzťahy predstavovali nezákonný vzťah cirkvi a štátu. Spoločne predstavujú Eliášovo posolstvo stoštyridsaťštyritisíc, ktoré sa stavia proti pápežstvu (Jezábel a Herodiada), desiatim kráľom, ktorí predstavujú Organizáciu Spojených národov (Achab a Herodes), a Spojeným štátom, ktoré predstavujú falošného proroka (falošní proroci Karmelu a Salome, dcéra Herodiady).

Prorocké dianie na Karmeli zahŕňa Eliášovu obranu Ústavy Spojených štátov, ktorá zakotvuje zásadu oddelenia cirkvi od štátu.

A stalo sa, keď Achab uvidel Eliáša, že mu povedal: Či si to ty, ktorý uvádzaš Izrael do zmätku? A on odpovedal: Nie ja som uviedol Izrael do zmätku, ale ty a dom tvojho otca, tým, že ste opustili prikázania Hospodina a nasledoval si Bálov. 1. Kráľov 18:17, 18.

Ústava stanovila, že dva rohy republikanizmu a protestantizmu zostanú navždy oddelené jeden od druhého. Zjavenie však označuje, že keď Spojené štáty napokon prehovorí ako drak, urobí tak vtedy, keď odpadlícke cirkvi Spojených štátov prevezmú kontrolu a spoja sa s odpadlickou vládou.

„Čo je však ‚obraz šelmy‘? A ako má byť vytvorený? Obraz vytvára šelma s dvoma rohmi a je obrazom šelmy. Nazýva sa aj obrazom šelmy. Aby sme teda poznali, aký je tento obraz a ako má byť vytvorený, musíme skúmať charakteristické znaky samej šelmy — pápežstva.

„Keď sa raná cirkev skazila tým, že sa odchýlila od prostoty evanjelia a prijala pohanské obrady a zvyky, stratila Ducha a moc Božiu; a aby ovládala svedomie ľudí, hľadala oporu u svetskej moci. Výsledkom bolo pápežstvo, cirkev, ktorá ovládala moc štátu a používala ju na presadzovanie svojich vlastných cieľov, najmä na trestanie ‚kacírstva‘. Aby Spojené štáty vytvorili obraz šelmy, náboženská moc musí natoľko ovládnuť občiansku vládu, že cirkev bude môcť autoritu štátu použiť aj na uskutočňovanie svojich vlastných cieľov.“ The Great Controversy, 443.

Eliáš na vrchu Karmel predstavoval dielo milleritov a milleriti boli ustanovení za pravého proroka v protiklade k tým, ktorí len nedávno vyšli spod vplyvu katolicizmu, no svojím odmietnutím svetla prvého anjela sa rozhodli vrátiť do Ríma. Tak teda posolstvo druhého anjela na jar roku 1844 spočívalo v tom, že protestantské denominácie boli označené za dcéry Babylonu a milleriti za pravý protestantský roh.

Keď Boh vyviedol staroveký Izrael z egyptského otroctva a previedol ho vodami Červeného mora, začal postupný proces skúšania, ktorý sa začal skúškou nebeskej many.

„Na nás žiari nahromadené svetlo minulých vekov. Záznam o zabúdaní Izraela bol zachovaný na naše poučenie. V tomto veku Boh priložil svoju ruku k tomu, aby si zhromaždil ľud z každého národa, pokolenia a jazyka. V adventnom hnutí pôsobil pre svoje dedičstvo, tak ako pôsobil pre Izraelitov, keď ich vyvádzal z Egypta. Vo veľkom sklamaní roku 1844 bola viera Jeho ľudu skúšaná tak, ako bola skúšaná viera Hebrejov pri Červenom mori.“ Testimonies, zväzok 8, 115, 116.

Sklamanie z 22. októbra 1844 viedlo k pochopeniu nebeskej svätyne, ktoré potom predložilo skúšku soboty tak, ako sa skúška s mannou stala prvou zo série desiatich skúšok pre staroveký Izrael.

„Pán mi dal nasledujúce videnie v roku 1847, keď boli bratia zhromaždení v sobotu v Topshame, Maine.

„Cítili sme nezvyčajného ducha modlitby. A keď sme sa modlili, zostúpil na nás Duch Svätý. Boli sme veľmi šťastní. Onedlho som sa odtrhol od pozemských vecí a bol som zahalený do videnia Božej slávy. Videl som anjela, ako ku mne rýchlo letí. Rýchlo ma odniesol zo zeme do Svätého mesta. V meste som uvidel chrám, do ktorého som vošiel. Prešiel som dverami skôr, ako som prišiel k prvej opone. Táto opona bola zdvihnutá a vošiel som do svätyne. Tam som videl oltár kadidla, svietnik so siedmimi lampami a stôl, na ktorom boli predkladné chleby. Keď som uzrel slávu svätyne, Ježiš zdvihol druhú oponu a ja som vošiel do svätyne svätých.

„Vo Svätyni svätých som videla archu; na jej vrchu i po bokoch bolo najčistejšie zlato. Na každom konci archy bol nádherný cherub s rozprestretými krídlami nad ňou. Ich tváre boli obrátené jedna k druhej a hľadeli nadol. Medzi anjelmi bola zlatá kadidelnica. Nad archou, kde stáli anjeli, bola nesmierne jasná sláva, ktorá vyzerala ako trón, na ktorom prebýval Boh. Ježiš stál pri arche, a keď k Nemu vystupovali modlitby svätých, kadidlo v kadidelnici dymilo a On obetoval ich modlitby so dymom kadidla svojmu Otcovi. V arche bola zlatá nádoba s mannou, Áronova palica, ktorá vypučala, a kamenné dosky, ktoré sa zatvárali spolu ako kniha. Ježiš ich otvoril a ja som videla Desať prikázaní napísaných na nich Božím prstom. Na jednej doske boli štyri a na druhej šesť. Tie štyri na prvej doske žiarili jasnejšie než ostatných šesť. No štvrté, prikázanie o sobote, žiarilo nad nimi všetkými; lebo sobota bola oddelená, aby sa zachovávala na počesť svätého Božieho mena. Svätá sobota vyzerala slávne — bola celá obklopená žiarivou žiarou. Videla som, že prikázanie o sobote nebolo pribité na kríž. Ak by bolo, potom by bolo aj ostatných deväť prikázaní; a my by sme mali voľnosť prestupovať všetky, rovnako ako prestupovať štvrté. Videla som, že Boh sobotu nezmenil, lebo On sa nikdy nemení. Ale pápež ju zmenil zo siedmeho na prvý deň týždňa; lebo on mal zmeniť časy a zákon.“ Early Writings, 32.

Keď protestanti v roku 1798 vyšli z temného stredoveku a kniha Daniel bola odpečatená, sieste kráľovstvo biblického proroctva, dvojrohá šelma zo zeme zo zjavenia trinástej kapitoly, začalo svoj pochod prorockými dejinami. Protestantizmus bol založený na posvätnnej listine nazývanej Svätá Biblia a republikánstvo bolo založené na posvätnnej listine nazývanej Ústava. Boh vyviedol svoju cirkev na púšti z temného stredoveku, ale tak ako v prípade starovekého Izraela počas egyptského obdobia otroctva, aj prikázanie o sobote bolo zabudnuté. Ako Izrael prešiel cez Červené more na ceste k vydaniu zákona na Sinaji, tak moderný Izrael prešiel cez Atlantik na ceste k 22. októbru 1844, kde mal byť zákon opäť zjavený. Pán opäť vzbudzoval ľud, ktorý mal byť správcom Jeho zákona, správcom Jeho prorockých zjavení a ktorý mal niest' plášť protestantizmu. Starovekému Izraelu boli dané dve dosky Desatora ako symbol ich diela byť správcami Jeho zákona a modernému Izraelu boli dané dve tabuľky Abakuka ako symbol ich diela správcov Jeho prorockého Slova.

Moderný Izrael mal niest' obe dvojice dvoch dosiek, keď svetu predkladal posolstvo tretieho anjela, ktoré je posolstvom ohlasovaným tými, čo nesú plášť protestantizmu. Protestantizmus, ktorý vyšiel z temného stredoveku, bol vtedy neúplný, tak ako bol neúplný aj staroveký Izrael, keď prechádzal cez Červené more. Protestantizmus vyznával zásadu Biblia a jedine Biblia, no pre stáročia prijímania pohanských náuk rímskeho katolicizmu (vecí obetovaných modlám) mal neúplné porozumenie Božiemu slovu. Boh zamýšľal, aby pravý protestant predstavoval celé Božie

slovo, ako ho symbolizujú „zákon a proroci“, dve dvojice dvoch dosiek, ktoré predstavujú tak dielo Božieho ľudu, ako aj Boží charakter. Úlohou prvého anjela bolo vytvoriť pravý protestantský ľud, ktorý by bol zároveň správcom Jeho zákona i Jeho prorockého Slova.

„Boh povolal svoju cirkev v tomto čase, tak ako povolal staroveký Izrael, aby stála ako svetlo na zemi. Mocným sekcom pravdy, posolstvami prvého, druhého a tretieho anjela, ich oddelil od cirkvi a od sveta, aby ich priviedol do svätej blízkosti k sebe. Urobil ich správcami svojho zákona a zveril im veľké pravdy proroctva pre tento čas. Tak ako sväte výroky zverené starovekému Izraelu, aj tieto sú posvätnou dôverou, ktorá má byť oznámená svetu. Traja anjeli zo Zjavenia 14 predstavujú ľud, ktorý prijíma svetlo Božích posolstiev a vychádza ako Jeho nástroje, aby zaznel varovný hlas po celej dĺžke i šírke zeme.“ Testimonies, zväzok 5, 455.

Varovanie, ktoré majú ohlasovať tí, čo boli označení za správcov dvoch súborov po dvoch doskách, je namierené proti prijatiu znamenia katolicizmu. Tento protest je namierený proti nezákonnému zväzku Achaba a Jezábel a bol znázornený Eliášom na vrchu Karmel. Odovzdanie dvoch kamenných dosiek na vrchu Sinaj bolo predobrazom odovzdania Habakukových dvoch plátených tabúl v dejinách rokov 1842 až 1849. Habakukove dve tabule sú symbolom zmluvného vzťahu medzi Bohom a Jeho protestantským ľudom. Zavrhnúť tieto tabule by bolo to isté ako staroveký Izrael zavrhol Boží zákon.

Milleriti vošli do Svätyne svätých a prijali svetlo soboty, no proces skúšky ešte nebol ukončený. Súčasne roh republikanizmu postupoval práve tými istými dejinami. A oba rohy mali v roku 1863 dosiahnuť medzník na svojom spoločnom pochode.

Millerovo Eliášovo posolstvo vyvolalo postupný proces očisťovania s určeným cieľom ustanoviť protestantský roh a v totožných dejinách bol republikánsky roh zapojený do postupného procesu politického vývoja. Oba rohy sú na tej istej zemskej šelme, a preto musia postupovať v súlade počas celých dejín zemskej šelmy.

Prvou prorockou charakteristikou republikánskeho rohu zemskej šelmy bol čin uvedenia Ústavy do platnosti hovorením v roku 1789. V roku 1798 (v čase konca, keď bola kniha Daniel odpečatená) zemskej šelmy po prvý raz prehovorila ako šieste kráľovstvo biblického proroctva. Rok 1798 bol začiatkom Spojených štátov ako šiesteho kráľovstva biblického proroctva a hovorenie, ku ktorému došlo na začiatku dejín zemskej šelmy v roku 1798, malo predznačovať posledný raz, keď šieste kráľovstvo prehovorí; a tento čas je predstavený ako hlas draka. Keď uvažujeme o zákonoch prijatých republikánskym rohom v Spojených štátoch v roku 1798, mali by sme očakávať, že uvidíme predobraz zákonov, ktoré budú prijaté v súvislosti s nedeľným zákonom, keď Spojené štáty prehovorí ako drak. Keď budeme uvažovať o nasledujúcich štyroch zákonoch, položte si otázku, či štyri zákony prijaté v roku 1798 nesú prorocký podpis Alfya a Omegy?

V roku 1798 Spojené štáty prijali niekoľko významných zákonov známych ako zákony o cudzincoch a poburovaní. Tieto zákony tvorila séria štyroch právnych predpisov, ktoré schválil Kongres ovládaný federalistami a podpísal prezident John Adams, druhý prezident Spojených štátov a bývalý viceprezident George Washingtona.

Zákon o naturalizácii: Tento zákon predĺžil požiadavku na dĺžku pobytu prisťahovalcov potrebnú na získanie občianstva Spojených štátov z 5 na 14 rokov. Bol zameraný predovšetkým na obmedzenie vplyvu nedávnych prisťahovalcov, ktorí boli často spriaznení s opozičnou stranou, demokratickými republikánmi.

Zákon o cudzích priateľoch: Tento zákon oprávňoval prezidenta deportovať neobčanov, ktorí boli počas mieru považovaní za hrozbu pre bezpečnosť Spojených štátov. Umožňoval prezidentovi zadržať a deportovať každého neobčana, ktorého považoval za nebezpečného.

Zákon o nepriateľských cudzincoch: Tento zákon ustanovoval zadržanie, obmedzenie a deportáciu občanov krajín, ktoré boli vo vojne so Spojenými štátmi. Bol prijatý ako preventívne opatrenie v napätej atmosfére konca 90. rokov 18. storočia.

Zákon o poburovaní: Toto je najspornejší zo Zákonov o cudzincoch a poburovaní. Urobil zverejnenie „nepravdivých, škandalózných a zlomyseľných“ písomností namierených proti vláde alebo jej úradníkom s úmyslom ohovoriť ich alebo priviesť ich do zlej povesti trestným činom. Kritici to považovali za priamy útok na slobodu slova a tlače.

Zákony o cudzincoch a poburovaní boli mimoriadne kontroverzné a vyvolali značný odpor zo strany demokraticko-republikánov, ktorí sa domnievali, že tieto zákony porušujú základné ústavné práva a sú namierené proti ich politickej strane. Tvrdili, že tieto zákony predstavujú porušenie Prvého dodatku, ktorý chráni slobodu prejavu a tlače. Napokon tieto zákony zohrali úlohu vo voľbách roku 1800, keď Thomas Jefferson a demokraticko-republikáni získali prezidentský úrad aj Kongres, čo viedlo k zrušeniu Zákona o poburovaní.

Demokraticko-republikánska strana verila, že tieto zákony porušovali základné práva zaručené Ústavou, a tiež verila, že tieto zákony boli namierené proti opozičnej politickej strane. Nezáleží na tom, že tieto zákony boli zrušené alebo neskôr stratili platnosť; Alfa i Omega znázorňuje koniec počiatkom. V dejinách, v ktorých boli tieto zákony prijaté alebo „prehovorili“ do podoby zákona, stála proti federalistickej strane strana nazývaná demokraticko-republikáni. Vývoj demokraticko-republikánskej strany napokon vedie k vzniku Republikánskej strany. Politickej strany, ktorá sa primárne sformovala na základe protiotrokárskeho postoja.

Historici označujú rok 1863 za samotný stredobod občianskej vojny, vojny, ktorá bola založená na otázke otroctva. Rok 1863 je zároveň medzníkom pre nových nositeľov zástavy protestantského rohu, ktorí potom odmietli prvé časové proroctvo dané Millerovi anjelmi (proroctvo o „siedmich časoch“ z 3. Mojžišovej dvadsiatej šiestej kapitoly). Môže to byť iba jednoduchá náhoda, že proroctvo o siedmich časoch je práve založené na zákonoch o otroctve uvedených v predchádzajúcej kapitole 3. Mojžišovej? „Kliatba“ označená výrazom „sedem časov“ bola zasľúbením, že ak budú porušené zmluvné zákony dvadsiatej piatej kapitoly, Izrael potom ukončí svoje dejiny návratom do otroctva, z ktorého bol vyvedený, keď začal svoju cestu pri Červenom mori.

Od roku 1798 do roku 1863 prechádzala politická strana, ktorou bola Demokraticko-republikánska strana, sériou očisťovaní alebo otrasov. Od roku 1798 ďalej, a zvlášť od 11. augusta 1840 až do

roku 1863, prechádzalo milleritské hnutie sériou očisťovaní a otrasov.

Demokraticko-republikánska strana, ktorá bola jednou z raných politických strán v Spojených štátoch, sa priamo nepremenila na modernú Republikánsku stranu v podobe, v akej existuje dnes. Namiesto toho v priebehu času prešla radom zmien a rozkolov, čo napokon viedlo k vytvoreniu viacerých odlišných politických strán ešte pred vznikom Republikánskej strany.

Demokraticko-republikánska strana, často spájaná s Thomasom Jeffersonom a Jamesom Madisonom, bola založená koncom 18. storočia ako reakcia na Federalistickú stranu. Demokratickí republikáni uprednostňovali prísny výklad Ústavy, práva jednotlivých štátov a agrárne záujmy.

Do 20. rokov 19. storočia sa však Demokraticko-republikánska strana začala trieštiť podľa regionálnych a ideologických línií. K hlavnému rozkolu došlo počas Obdobia dobrej zhody (1817 – 1825), keď prezidentúre Jamesa Monroea chýbala silná opozícia. Toto obdobie politického pokoja prispelo k úpadku Demokraticko-republikánskej strany. Strana sa napokon rozštiepila na niekoľko frakcií a vyvinula sa do nasledujúcich politických zoskupení:

Demokratická strana: Stúpenci Andrewa Jacksona, ktorý sa v roku 1829 stal siedmym prezidentom, vytvorili Demokratickú stranu. Jacksonovskí demokrati podporovali silnú výkonnú moc, expanziu na západ a širšie volebné právo pre bielych mužov.

Národná republikánska strana: Táto strana vznikla ako reakcia na prezidentstvo Andrewa Jacksona a neskôr sa zlúčila s ďalšími protijacksonovskými frakciami, čím sa stala Whigovskou stranou. Národní republikáni vo všeobecnosti viac podporovali silnú federálnu vládu a hospodársky rozvoj.

Protimasonická strana: Bola to krátkodobá politická strana, ktorá vznikla v 20. rokoch 19. storočia, predovšetkým ako reakcia na obavy z vplyvu tajného slobodomurárskeho bratstva. Pohltila niektorých bývalých demokratických republikánov.

Strana Whigov: Sformovaná v 30. rokoch 19. storočia, Strana Whigov zahŕňala bývalých národných republikánov, antimasonov a ďalšie opozičné skupiny. Vyznačovala sa odporom voči jacksonovským politikám, podporou silnej federálnej vlády a presadzovaním priemyselného a hospodárskeho rozvoja.

Moderná Republikánska strana bola založená v 50. rokoch 19. storočia ako priama odpoveď na rastúce sekčné napätie v otázke otroctva. Prilákala bývalých whigov, demokratov odporujúcich otroctvu, členov strany Free Soil a ďalších, ktorí vystupovali proti rozširovaniu otroctva na nové územia. Prvý republikánsky prezidentský kandidát John C. Fremont kandidoval vo voľbách roku 1856 a prvý úspešný kandidát strany Abraham Lincoln bol zvolený v roku 1860. Republikánska strana teda vznikla oddelene od demokraticko-republikánskej tradície a mala osobitný vývoj v amerických politických dejinách.

Do roku 1860 Republikánska strana zvolila svojho prvého prezidenta. Bola založená na koalícii politických strán, ktoré boli proti otroctvu. V roku 1863 Vyhlásenie o emancipácii „prehovorilo“ otroctvo z existencie. V roku 1863 republikánsky roh, vtedy zastúpený Republikánskou stranou, „prehovoril“ otroctvo z existencie, zatiaľ čo protestantský roh prestal byť hnutím a stal sa Cirkvou

adventistov siedmeho dňa. Hnutie milleritov sa právne a oficiálne skončilo v máji 1863 a v tom roku bola Mojžišova prísaha, prorockto o otroctve, odmietnutá. Kto má uši, nech počuje.

V tomto bode by mohlo byť poučné poskytnúť stručný prehľad o „Mojžišovej prísahe“, ako ju označil prorok Daniel.

Áno, celý Izrael prestúpil tvoj zákon a odvrátil sa, aby neposlúchal tvoj hlas; preto sa na nás vyliala kliatba i prísaha, ktorá je napísaná v zákone Mojžiša, služobníka Božieho, lebo sme zhrešili proti nemu. Daniel 9:11.

William Miller, ktorý bol pri svojom štúdiu Božieho slova vedený Gabrielom a inými anjelmi, bol najprv privedený k „siedmim časom“ z tretej knihy Mojžišovej dvadsiatej šiestej kapitoly. Millerovo svedectvo znie, že pri svojom štúdiu Biblie začal v knihe Genezis, a preto sa zjavne dostal k tretej knihe Mojžišovej skôr, než dospel k dvetisícristo večerom a ránam z Daniela, ôsmej kapitoly, štrnásteho verša. Používal výlučne Bibliu a Crudenovu konkordanciu.

Crudenova konkordancia neobsahuje odkazy na hebrejské ani grécke slová, ktoré boli následne preložené do angličtiny Biblie kráľa Jakuba. Miller pri svojom chápaní slova alebo biblického úseku prihliadal na „kontext“ pasáže, ktorú študoval. Pokiaľ ide o jeho chápanie „sedem časov“, je veľmi jednoduché vidieť, že kontextom pre „sedem časov“ v dvadsiatej šiestej kapitole 3. Mojžišovej je dvadsiata piata kapitola.

Dvadsiať piata kapitola načrtáva odpočívanie krajiny, jubilejný rok a pravidlá otroctva. Pravidlá dvadsiatej piatej kapitoly sú súčasťou „zákona Mojžiša, služobníka Božieho“, ktorý prináša požehnanie, ak sa poslúcha, a „kliatbu“, ak sa neposlúcha. V dvadsiatej šiestej kapitole sa kliatba „sedemnásobne“ rovná dvetisícpäťsto dvadsiatim rokom a je predložená v zjavnom kontexte pravidiel o odpočívaní krajiny a zásad otroctva. V dvadsiatej šiestej kapitole sa tento trest nazýva „spor mojej zmluvy“.

Potom aj ja budem kráčať proti vám a ešte sedemnásobne vás potrestám za vaše hriechy. A privediem na vás meč, ktorý pomstí porušenie mojej zmluvy; a keď sa zhromaždíte vo svojich mestách, pošlem medzi vás mor a budete vydaní do ruky nepriateľa. Levitikus 26:24, 25.

V danom kontexte by „zmluva“, pre ktorú má Boh „spor“, bola zmluva už predtým uvedená v dvadsiatej piatej kapitole. Trest sedemnásobku sa nazýva „spor“ Božej „zmluvy“ a „kliatbou“ s ňou spojenou je, že Izrael bude „vydaný do ruky svojich“ nepriateľov; a keď sa raz ocitne v krajine nepriateľov, (ako Daniel) Izrael sa stane otrokmi svojich nepriateľov.

Keď Mojžiš zaznamenal dvadsiatu šiestu kapitolu Levitika, staroveký Izrael bol práve vyslobodený z egyptského otroctva a zásady otroctva predstavené v dvadsiatej piatej kapitole mali priniesť buď požehnanie, alebo kliatbu. Staroveký Izrael nikdy neuplatňoval ustanovenia jubilejného roku a napokon boli severné i južné kráľovstvo rozptýlené na „sedem časov“ v naplnení toho, čo Daniel nazval „Mojžišovou kliatbou“.

Zmluvný vzťah medzi Bohom a Izraelom, ktorý sa začal ich otroctvom v Egypte, sa skončil ich otroctvom Asýrii a Babylonu. „Sedem časov“ proti severnému kráľovstvu sa skončilo v roku 1798

a „sedem časov“ proti južnému kráľovstvu sa skončilo v roku 1844. Východiskový bod pre obe obdobia siedmich časov je vyznačený v siedmej kapitole Izaiáša prorokom o šesťdesiatich piatich rokoch, ktoré Izaiáš vyhlásil judskému kráľovi Acházovi v roku 742 pred Kr.

Lebo hlavou Sýrie je Damask a hlavou Damasku je Recín; a do šesťdesiatich piatich rokov bude Efrajim zlomený tak, že už nebude ľudom. A hlavou Efrajima je Samária a hlavou Samárie je syn Remaliášov. Ak nebudete veriť, veru neobstojíte. Izaiáš 7, 8. 9.

Izaiáš určil, že „do“ šesťdesiatich piatich rokov od času, keď bolo proroctvo predložené v roku 742 pred Kr., bude severné kráľovstvo zlomené. O devätnásť rokov neskôr, v roku 723 pred Kr., bolo severné izraelské kráľovstvo odvečené do zajatia asýrskym kráľom, a o štyridsaťšesť rokov neskôr odviezol babylonský kráľ do zajatia južné judské kráľovstvo, v roku 677 pred Kr. Proroctvo o šesťdesiatich piatich rokoch vytvára šesť historických medzníkov. Prvým je rok 742 pred Kr., keď je predpoveď predložená. O devätnásť rokov neskôr, v roku 723 pred Kr., bolo severné kráľovstvo odvečené do zajatia Asýrcanmi. O štyridsaťšesť rokov neskôr, v roku 677 pred Kr., bolo južné kráľovstvo odvečené do zajatia Babylončanmi. Prvých dvetisícpäťstodvadsať rokov, ktoré sa začali v roku 723 pred Kr., sa potom skončili v roku 1798. Potom sa v roku 1844 dovŕšilo dvetisícpäťstodvadsať rokov, ktoré sa začali v roku 677 pred Kr. Od roku 1844 sa predpoveď rozšírila o devätnásť rokov do roku 1863, aby sa dokončila celá prorocká štruktúra, lebo keď Alfa a Omega vyznačili devätnásť rokov na začiatku prorockej štruktúry, muselo byť devätnásť rokov aj na dosiahnutie jej konca.

Staroveký Izrael bol vyslobodený z egyptského otroctva a pre neposlušnosť boli severné i južné kráľovstvo znovu vydané do otroctva. Proroctvá presahujú z prorockých dejín starovekého doslovného Izraela k novodobému duchovnému Izraelu, a tým sa témou všetkých prorockých medzníkov stáva otroctvo.

Proroctvo v siedmej kapitole Izaiáša predložil Izaiáš bezbožnému kráľovi Acházovi v roku 742 pred Kr., keď sa začala črtáť hroziaca občianska vojna medzi severom a juhom. Južné kráľovstvo Acháza bolo doslovne slávnou krajinou starovekého Izraela. V roku 1798 začala duchovná slávna krajina biblického proroctva vládnuť ako šieste kráľovstvo biblického proroctva. Keď sa v roku 1844 skončilo sedemnásobné obdobie proti doslovej slávnej krajine, existovala, podobne ako v dejinách kráľa Acháza, hroziaca občianska vojna. Do roku 1844 sa nepokoj spôsobený tým, že sa politické strany rozpadali a vytvárali spojenectvá, takmer úplne ustálil do dvoch tried politických presvedčení. Pokiaľ ide o otroctvo, demokrati boli za otroctvo a republikáni boli proti otroctvu. Od roku 1798 až do začiatku občianskej vojny v roku 1860 sa proces formovania dvoch tried politických strán ustálil.

Achaz predstavoval doslovnú slávnu krajinu, a preto bol predobrazom duchovnej slávnej krajiny. Dejiny Achaza sú predobrazom prorockých dejín, v ktorých bolo proroctvo vyhlásené roku 742 pred Kr.; preto sú predobrazom dejín, v ktorých sa proroctvo skončilo. V počiatkových dejinách sa severné kráľovstvo pozostávajúce z desiatich kmeňov odtrhlo od ostatných dvoch kmeňov na protest proti Bohom ustanovenej vláde južných dvoch kmeňov. Desať severných kmeňov utvorilo spolk so Sýriou, čo je predobrazom spojenectva medzi južnou konfederáciou a mocnosťou

symbolicky predstavovanou Sýriou.

Toto stručné zhrnutie poukazuje na to, že sedem časov z 3. Mojžišovej dvadsiatej šiestej kapitoly je zmluvným zaslúbením, ktoré predkladá buď požehnanie za poslušnosť, alebo „kliatbu“ otroctva za neposlušnosť. Severné a južné kráľovstvo začali spoločne ako jeden národ, ktorý bol vyslobodený z otroctva, len aby bol pri svojich príslušných koncoch znovu vydaný do otroctva.

Šesťdesiatpäť rokov na konci týchto proroctiev o otroctve sa završilo tým, že duchovný Izrael sa nachádzal v duchovnej slávnej krajine, priamo v samom mŕtvom strede občianskej vojny severu proti juhu. Protivníkmi v tejto občianskej vojne bolo kráľovstvo, ktoré vytvorilo konfederáciu a odtrhlo sa od božsky ustanovenej vlády, sídliacej v protiľahlom kráľovstve.

Od roku 1798 až po občiansku vojnu bol roh republikanizmu podrobený procesu, ktorý vytvoril dve triedy politických protivníkov predstavujúcich dve strany otázky otroctva. Protiotroctvu odporujúci protivníci, ktorí sa usilovali pokračovať v praktizovaní otroctva, prehrali tento zápas.

Od roku 1798 až po občiansku vojnu bol roh protestantizmu podrobený procesu, ktorý vytvoril dve skupiny náboženských protivníkov, predstavujúcich dve strany otázok otroctva. Protiotroctvu naklonení protivníci, ktorí sa usilovali zachovať pôvodné chápanie proroctva o otroctve, prehrali boj.

V roku 1863 roh republikánstva úspešne odmietol praktizovanie otroctva.

V roku 1863 sa rohu protestantizmu podarilo odmietnuť proroctvo o otroctve.

Tým odmietli dielo Millera, Eliáša pre jeho čas. Tým zároveň odmietli aj „Mojžišovu prísahu“, základný kameň pre ich čas. Mojžiš a Eliáš boli vtedy odmietnutí, len aby sa vrátili 11. septembra 2001.

Alfa a Omega, podivuhodný lingvista, zaznamenal svoj božský podpis v celej časovej proročkej predpovedi „Mojžišovej prísahy“, ktorú sám vyhlásil ako Palmoni, Podivuhodný Počtár. Ak neuveríte, veru neobstojíte.